

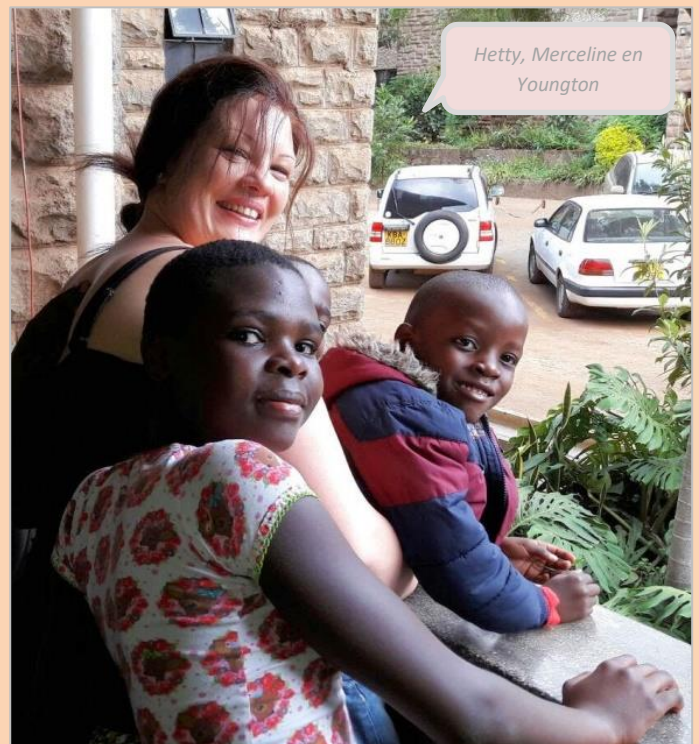
AMS koerier 2017

Astrid en Hetty in Nairobi/Kenia

Driemaal per jaar reizen we om de beurt vanuit Hoogeveen naar de projecten in Afrika. In Nairobi vinden we al enige jaren onderdak in het gastenverblijf van de bijbel-vertaalorganisatie Wycliffe. De kinderen komen dagelijks vanuit het kinderkuis naar deze groene oase toe, die gelegen is aan de rand van de stad op de hoogte van Nairobi Hill. Met groot enthousiasme, want ze worden daar serieus genomen zoals nergens anders. Ze luisteren gretig naar wat hen wordt geleerd, en worden dagelijks verwend met een lunch van de aanwezige kok. Die doet zijn uiterste best om het ze helemaal naar de zin te maken. Het is vakantie voor hen, een werkvakantie, dat wel: ze willen niets liever. Het weerzien is enorm enthousiast en het eind van elke dag wordt meestal afgesloten met het spontaan inzetten van *Afrikaanse* liedjes. Het bestuur wordt in Nairobi gevormd door drie van de oudste kinderen: Lillian, Austine en Clinton. Lillian heeft de eerste leiding. Ze is getrouwd en naast de zorg voor het kinderkuis, zorgt ze voor het zoontje van haar overleden zus. Zelf heeft ze geen kinderen. En hoe moeilijk ze het daar ook mee heeft gehad, met des te meer verve heeft ze de leiding in het huis en van de organisatie op zich genomen. Dit is bijzonder, als je weet dat de traditie sterke wortels heeft in Kenia: dat de leiders oude mensen zijn die als enigen de wijsheid bezitten. Dat vrouwen op het veld en in huis werken, en hun mannen zittend onder een boom samen met alle wijzen, die ook wel oudsten worden genoemd om hun leeftijd en veronderstelde wijsheid. De wat jongere Austine en Clinton dragen haar op handen. Respecteren haar enorm en de hele groep kinderen draagt op hun beurt deze drie op handen. Met hun leiding heeft de organisatie ter plekke nog niet eerder zó goed gefunctioneerd. Alles wat ze doen wordt verantwoord en er is een dagelijks contact met Hoogeveen: met het bestuur en met alle kinderen via What's App. Zo heeft de mobiele telefoon de lijnen kort gemaakt en is er voortdurend overleg met Nederland naar behoefte en noodzaak. De bijbeltrainingen eerder, waarin helder is gemaakt hoe corruptie ontstaat en wat de gevolgen zijn, heeft hen de ogen geopend voor de ingrijpende situatie om hen heen. Elke cultuur - maakt niet uit waar - draagt elementen in zich die corruptie dreigen te bevorderen. Corruptie bevoordeelt een selecte groep en gaat altijd ten koste van het grootste deel van de armen in het land,

waartoe zij oorspronkelijk zelf behoorden. Het draagt in zijn vaste vorm de kenmerken in zich van het fascisme: controle, manipulatie en intimidatie. Verbijsterend is, dat fascistische leiders niet zelden aan de macht komen langs de weg van de democratie. Een politiek systeem dat in het westen zodanig wordt gekoesterd dat dit niet gezegd mag worden. Fascisme vind je overal, zelfs ook in de kerkelijke systemen. Nu ze het herkennen, zijn ze vastbesloten om hier niet meer aan mee te doen, en waar ze de kans krijgen, ook anderen de ogen ervoor te openen. Dit jaar zijn in de tweede helft van april Hetty en Astrid in Nairobi voor een bezoek aan onze kinderen in het kinderkuis, die reikhalzend uitzien naar hun komst. Want ze weten dat ze een heerlijke tijd krijgen. Ze zijn enige jaren geleden van Karungu naar Nairobi verhuisd door deze vrouwen, toen bleek dat de corruptie daar had toegeslagen, waar ze ter plekke zwaar onder leden. Het voelde toen voor hen als

een bevrijding: de aankomst en het onderdak in Nairobi. Daarom is bij hen de liefde groot voor beide Hoogeveense vrouwen, die hieronder hun ervaringen delen.

We zien enorm uit naar de ontmoeting met alle kinderen. De laatste keer was toen ze met alle aanwezige hectiek verhuisden van Karungu naar Nairobi. Inmiddels alweer vier jaar geleden. Het is vakantietijd in Kenia, wat betekent dat we de kinderen dagelijks kunnen ontmoeten. Het vervolgonderwijs in Kenia bestaat uit een systeem van kostscholen. Ze verblijven het hele jaar dag en nacht op school en driemaal per jaar zijn ze een maand thuis in april, augustus en in december. Omdat de jongeren onderling soms weken-, zelfs maandenlang geen contact met elkaar kunnen hebben omdat ze verschillende

scholen bezoeken, is besloten om voor ieder die op een kostschool zit een mobiel te kopen. Zo kunnen ze met elkaar contact onderhouden evenals met ons in Nederland. Clinton en Austine regelen de nieuwe mobieltjes. Maar zodra ze die ophalen, verhoogt de winkelier nog snel even de prijs. De jongens – een hekel gekregen aan dit soort gewoontes - trappen daar niet in en verlaten de winkel op zoek naar een andere partij. Ze keren laat en moe terug, maar voldaan met een brede glimlach en splinternieuwe mobieltjes. We zijn super trots dat ze niet hebben meegedaan aan het gedrag dat zo normaal is in het land. De komende weken bezoeken de kinderen ons in ons gastenverblijf. Daar bereidt de kok dagelijks een naar Nederlandse begrippen eenvoudige maaltijd, maar naar de begrippen van het land een heerlijk warm diner voor ons allen. We hebben de

Astrid en
Rebecca

ontmoetingsruimte versierd met slingers en ballonnen. Ze weten de betekenis van de kleur oranje in Nederland en dat *Willem van Oranje* zich vanuit Nederland heeft verzet tegen het moordende en onderdrukkende fascisme van kerk en staat in zijn tijd. We zijn er helemaal klaar voor om ze na lange tijd weer in onze armen te sluiten. De eersten zien we slungelig het terrein opkomen. We onderzoeken wie het zijn en zwaaien al uit de verte naar elkaar. Verlegen ontvangen ze hun eerste knuffel - even aan elkaar wennen - maar de traktatie van ranja met lekkere koekjes breken het ijs al snel. We nemen de tijd om te praten over de moeilijke tijd in Karungu. Ze vertellen hoe hard ze moesten werken op het land in de brandend hete zon. Terwijl maaltijden vaak werden overgeslagen. Ze moesten dan thuisblijven van school, waardoor ze wekenlang de lessen misten. Terwijl het schoolgeld niet of niet tijdig werd betaald, waarom ze terug werden gestuurd naar huis. De schaamte die hen daarmee werd aangedaan, waarvan gezegd werd dat Nederland niet betaalde. Her en der worden er tranen weggepinkt, terugdenkend aan deze harde tijd. Die toen nog niet over was omdat ook het daarna nieuw aangestelde bestuur in Nairobi onder één hoedje ging spelen met de mensen van Karungu en opnieuw het geld wegnam dat voor hen bestemd was. Het is shockerend om te horen hoe ze

meenden dat wij in Nederland alle hardheid veroorzaakten, terwijl de ene na de andere corrupte bestuurder hen bestal van het geld vanuit Nederland dat voor hen bestemd was. De schok daarna, toen vanuit Nederland het bericht kwam dat gestopt werd met het project, als de kinderen niet zelf zuiveringen zouden doorvoeren door het bestuur van dat moment opzij zetten. Nu, enige jaren later, is het de tijd om de ontstane wonden te likken en daarvan te herstellen door er met elkaar over te praten. Wat hebben ze het daarna goed gedaan en we prijzen ze omdat ze zelf de orde hebben hersteld en alle corruptie hebben uitgebannen. Het valt ons op dat de kinderen mondiger zijn en er goed uitzien. De verlegenheid verdwijnt en ze vertellen dat ze blij zijn met het nieuwe bestuur en dankbaar zijn voor de nieuwe situatie, waar ze sterker uit tevoorschijn gekomen zijn. We

Rebecca,
Hetty en Janet

vragen de kinderen waar ze het met ons de komende tijd over willen hebben. Ze vertellen graag te willen weten hoe ze naar bepaalde onderwerpen kunnen kijken in het licht van de bijbel. Ze denken daarbij aan vergeving, uitleg van dromen, seksualiteit, de doop, vasten, zorg hebben voor elkaar. Eén van de vragen van de jongsten is, hoe alles is begonnen. Samen met de oudere kinderen vertellen we dat het project is begonnen met een *visioen* in 1980 waarin Henk en Wilma omringd worden door tien zwarte kinderen. Veertien jaar later – in 1994 -wordt dat visioen na veel omwegen werkelijkheid in Karungu. Het is bijzonder dat de tien kinderen waar het allemaal mee begon ten tijde van het visioen, nog niet eens geboren waren. Dus God had ze al vóór hun geboorte op het oog. Hij had Henk en Wilma uitgekozen om voor hen te gaan zorgen. Het maakt de kinderen blij, en het troost ze dat ze niet alleen zijn, ook al zijn ze wees. God heeft liefde voor hen in de harten van anderen gelegd. Zo wordt er vanuit Nederland gezorgd voor kinderen in Kenia. Lilian de coördinator van het project in Nairobi, behoort tot de eerste tien kinderen waar het allemaal mee begon, terwijl Austine en Clinton bij de tweede generatie horen. In de lunchpauzes discussiëren de jongeren over de komende verkiezingen. De kleintjes komen stilletjes en verlegen naar ons toe. Ze willen graag een knuffel. De ouderen weten hoe het werkt en gunnen hun broertje of zusje wel een knuffel. Ze duwen ze naar ons toe, alsof ze willen zeggen *toe maar, nu kan het nog, straks ben je te groot*. Maar hoe langer we er zijn, hoe meer ook de oudste

meisjes even lekker op schoot komen zitten. Enige van de oudere meisjes zijn al moeder. Er is nauwelijks contact met hun kind, omdat die ver weg op het platteland bij familie woont en zij in Nairobi naar school gaan. Dat is normaal onderdeel van de cultuur in Afrika. We spreken er met deze meisjes over dat het belangrijk is dat ouders zelf voor hun eigen kinderen zorgen. De vraag is hoe we dat kunnen realiseren op ons project. Dat zet hun visie op het krijgen en opvoeden van kinderen flink op de kop en aanvankelijk is de weerstand groot. Ze geloven bij aanvang zelfs dat met onze aanpak de geboortes zullen toenemen, terwijl wij ze uitleggen dat het niet wegneemt dat de moeder zelf verantwoordelijk blijft.

Clinton, Astrid
en Austine

Maar we zijn er ook van overtuigd dat juist omdat de werkelijke vader en moeder geen verantwoordelijkheid nemen, het krijgen van kinderen te gemakkelijk gaat. Samen met het lokale bestuur en de moeders, voeren we er gesprekken over, en inmiddels huren we een huis dat geschikt is om, naast alle kinderen, ook de moeders samen met hun kinderen te laten wonen: een huis met twee verdiepingen waar de moeders op de hoogste verdieping wonen en de andere kinderen op de lagere. Uiteindelijk zal elke moeder zelf op deze manier in het onderhoud van haar eigen gezin gaan voorzien en zo een beter toekomstperspectief hebben. Ook omdat de moeders elkaar helpen. Terwijl ondertussen het kind de zorg en aandacht van de eigen moeder krijgt die het zo nodig heeft. De moeders krijgen nu vakonderwijs en alles wat ze nodig hebben om voor zichzelf en hun kind te zorgen. Zo leren we de jongeren ook ieder hun

verantwoordelijkheid te nemen voor hun kinderen. Ondertussen wonen de moeders te midden van hun broers en zussen met wie ze opgroeiden, en weten ze zich gesteund wanneer ze hulp nodig hebben. De jongsten zitten ook dagelijks bij de studies, ondanks dat ze nog niet alles ten volle begrijpen vanwege de Engelse taal. Zo ook de jonge Willice, hij is ongeveer elf jaar. De groep vertelt dat hij vannacht een droom heeft gehad. Willice kijkt ons verlegen aan en durft bijna niet te gaan vertellen. Maar één van de oudere jongens helpt hem en vertaalt wat Willice hem vertelt over de droom. De droom is met name een aanmoediging voor Willice zelf, en een bewustwording voor de groep dat je niet gering over de jongsten mag denken. Zij zijn voor God net zo waardevol en belangrijk als de ouderen. Dit gaat weliswaar tegen de Afrikaanse cultuur in, maar de bijbel kent een eigen cultuur. Daarin leert God dat iedereen even belangrijk is en dat Hij door de mond van kleine kinderen kan spreken. Willice straalt na het horen van de uitleg. Hij is dus net zo belangrijk als zijn oudere broers en zussen, ook al kan hij nog niet alles verstaan wat wordt geleerd. Eén van de hoogtepunten tijdens ons verblijf is de doop van een aantal kinderen. Het leeft sterk in de groep. Ze willen er graag over praten. Nu ze bevestigd krijgen dat de doop van belang is voor de keus die ze hebben gemaakt, willen ze zich beslist laten dopen. Bij het treffen van de voorbereidingen, melden er zich nog een paar kinderen aan. En al met al worden er zeven kinderen gedoopt. Het is een feestelijke dag waarop gezichten stralen en volop wordt gezongen en gedanst. In de weekenden blijven de kinderen op het project en komen wij naar het huis. Dan is het volop feest. Draaien ze hun muziek, dansen we met elkaar en verwennen ze ons met hun eigen maaltijden. We lakken elkaars nagels, delen kleding uit en genieten van en met elkaar. De mobieltjes worden volop gebruikt. Overall worden foto's van gemaakt en natuurlijk willen ze ook graag samen met ons op de foto. Het is feest, feest op aarde en in de hemel. Het maakt het afscheid nemen moeilijk. Maar we hebben een heerlijke tijd die we niet hadden willen missen. Terwijl we de straat uitrijden, komen de eerste berichtjes op de mobiel al binnen. Ze missen ons nu al en wij hen. Maar we houden contact, gaan door met onze acties en beloven dat wij en anderen snel terugkomen.

Henk en Wilma in Moroto/Oeganda

Het onderwijsproject in Oeganda, bedoeld voor meisjes die buiten de boot vallen, is nog in de afbouwfase. Henk en Wilma brengen in de eerste helft van juni een bezoek aan Florence om de stand van zaken te bewonderen, en om met haar te spreken over de onderwerpen die we al een paar jaar bespreken met de kinderen in Kenia. Het doel is weerbaarheid kweken in een samenleving die wordt beïnvloed door corrupt handelen, als logisch vervolg op de bestaande cultuur. Corruptie begint met jouw persoonlijke armoede en overlevingsstrijd. Een cultuur waarin je streeft naar macht en aanzien om dan je eigen familie eerst uit de armoede te halen en daarna je stam. We bespreken hoe je omgaat met kerkleiders die zelf kerken stichten om daarna

te gaan leven van de giften van de leden, ten gunste alleen van hun gezin en familie. Hoe kun je er mee omgaan als het je persoonlijk wordt aangedaan, hoe kun je er zelf verre van blijven, en hoe blijf je staande in een omgeving waar de cultuur – ook de christelijke cultuur - corrupt gedrag nauwelijks bestrijdt. En ook hoe je het vooruitgangsgeloof aan de kaak kunt stellen, die jou altijd in je hutjes laat blijven wonen terwijl kerkleiders genieten van de vooruitgang. Hoe je omgaat met christelijk denken dat condoms verbiedt in een omgeving waarin mensen sterven aan aids. Allemaal zaken waarover we eerlijk met elkaar spreken en waarbij we ons afvragen wat haar en onze God er allemaal van vindt. Ook Florence is christen en wil volgens de bijbelse cultuur leven. Maar de vraag is hoe je dat doet. Wilma zegt er in haar verslag het volgende over.

Henk en Florence

Het is de eerste keer dat Henk naar Oeganda gaat. Hij laat zich verrassen en zoals elke reis naar Afrika, zit ook deze vol verrassingen. Je weet niet van tevoren of er een auto beschikbaar is, en als je denkt een slaapplek te hebben, blijkt de sleutel van de kamer of het huisje zoek te zijn waar jouw bed staat. Ter plaatse zijn we afhankelijk van aanwezige auto's van vrienden of collega's van Florence. Deze keer huren we een auto samen met een bevriende chauffeur, die de lange reis met ons maakt naar het Karamoja. Die duurt twee dagen van Kampala naar Moroto voordat we in ons *eigen* bed slapen. Maar dat maakt het verblijf altijd weer bijzonder. Want er is volgens Henk niets leukers dan door Afrika gereden te worden om dan te genieten van de bijzondere contrasten in de natuur, van helder groene bomen die contrasteren met de heldere rode aarde. Het veelkleurige straatbeeld, de fleurige vrouwen. Verkoopsters die zich voor het autoraam verdringen om hun eigen gekweekte voedsel aan de man te brengen. Niet wetend dat door met elkaar op één plaats te gaan staan de concurrentie moordend is geworden. Noest trappende mannen op afgeladen fietsen, die al slingerend proberen om staande te blijven. Scheurende motorfietsen bestuurd door jonge mannen, die jonge meisjes tegen betaling naar hun plaats van bestemming brengen. Daar tegenover de geur van nat zand, olie en gespleten asfalt met *potholes* die jou zowaar in een aangename cadans brengen. Waarbij overstekende varkens je uit de slaap houden vanwege de slalom van de

chauffeur, terwijl de hitte van de zon dwingend in je knie en arm steekt, door ramen die al jaren niet meer dichtgaan. Zowaar een aangename cadans zodra je je eraan hebt overgegeven in een zekere ontspanning. Niets is zo georganiseerd als in Nederland en toch komt het altijd goed. Elke ochtend hebben we een training voor Florence en wie daar nog meer bij wil zijn. Dit omvat een veelheid van onderwerpen, die ze deels ook zelf inbrengt. Regelmatig schuiven er jonge mensen aan - dan deze, dan die - waar Florence zorg aan geeft, en die ze als was ze hun zuster en moeder, uit de goot geholpen heeft door hun schoollessen te betalen van de middelen die ze zelf niet heeft. Met elkaar pratend worden we opgebouwd, steken we aan en van elkaar op, en ontvangen we van

Florence en Wilma in dorp van Karamajong

Hem die de regie heeft. Ook Jane, de zus van Florence is er met een zekere regelmaat. Jane was nog jong toen haar moeder overleed en Florence heeft de moederrol op zich genomen voor Jane. Zo gaat dat in Afrika. Jane heeft een restaurant waar ze keihard werkt, en die ze grotendeels heeft opgezet met hulp van Florence. In de middag gaan we meestal op bezoek bij mensen die gerelateerd zijn aan het project, of die vrienden van Florence zijn. Stuk voor stuk boeiende ontmoetingen. Zoals bij die prachtige Rooms Katholieke zuster die samen met gederailde mannen noest werkt aan de deuren en meubels van de gebouwen waarin ze komen op het project in Matany. Hier zie je de kerk in optima forma functioneren. Daar kan de zondagsdienst zeker niet tegenop. Een eenzame non werkt met aan drugs en drank verloren mannen waarom je zeker weet dat Jezus meewerkt. Zij maakt indruk op ons. Natuurlijk bezoeken we het eerst het onderwijsproject in Matany. Florence leeft in Moroto, vanwege haar werk voor de overheid, maar verhuist tegen de kerst naar het stafhuis op het project, veertig kilometer van Moroto. Er wordt hard aan gewerkt om het huis: de loodgieter, de elektricien en daarna de stukadoor en de schilder. Zodra het klaar is, kan Florence verhuizen. Florence leidt ons trots en dankbaar rond. Terecht, ze moest zeer hard werken, want het geld uit Nederland kwam sneller dan gehoopt mocht worden. Fred die toeziet op de bouw - een betrouwbare verlegen vakman- slaapt in het huisje dat Florence ooit voor haar ouders gebouwd heeft. Alle andere bouwvakkers die werken op het project, vonden een slaapplek in het reeds gebouwde klaslokaal, zodat ze niet telkens heen en weer hoeven te

reizen. We lopen door de slaapverblijven van toekomstige vakleerkrachten, door de school - nu nog twee klaslokalen met een kantoor in het midden - en door de slaapzalen waar de schoolmeisjes straks gaan verblijven. We bekijken vol bewondering alles wat gebouwd is. Uiteraard bezoeken we één van de vele traditionele dorpen, waar we hartelijk welkom zijn. Een dansgroep met heuse toeters en bellen lijkt op een Afrikaanse fanfare in bontkleurig tenue, maakt er een waar dansfeest van. De één springt nog hoger dan de ander en het blijkt een wedstrijdje hoogspringen en stof opjagen te worden, waarvan iedereen geniet. Zowel de toeschouwers uit het hutjes dorp, als ook wij. Ze zijn blij met de kleding

Karamajong dansers

meegenomen voor hun kinderen. De door de mensen in gastvrijheid getoonde dankbaarheid, is genieten. De kleding wordt overhandigd onder luid applaus. De leider van het dorp spreekt een groet uit voor iedereen die in Nederland meegeholpen heeft om hen dit te geven. Onderweg naar en terug van het dorp zien we de mensen allemaal druk werken op het land. Aan groot materieel als trekkers en machines hoeven we niet te denken, maar meer de materialen die wij voor onze tuin gebruiken. Voordat ze kunnen oogsten moet het nog wel gaan regenen. Door de grote droogte zijn de vorige oogsten mislukt. Daarom rijden voedselvrachtwagens de hele dag af en aan. Ook wij kunnen nauwelijks verse groenten of fruit vinden op de markt, en ook Florence haar tuintje is leeg en verdroogd. Op de terugweg naar Moroto gaan we bij de beautysalon langs die Florence runt. Eddy, die daar al jaren werkt, begroet ons hartelijk. Hij heeft op dat moment geen klanten, dus Wilma en Florence laten hun nagels door hem doen, terwijl Henk nagelbijtend toeziet. Die avond gaan we uit eten in hotel Moroto en zoeken een plekje op de binnenplaats. Florence vertelt dat het gebouwd is door voormalig dictator Idi Amin. Ze verhaalt van haar moeilijke jeugd en over de oorlog in die tijd. Zij en alle mensen leden enorm onder het regime. Het is ook reden waarom de huidige president Yoweri Museveni geliefd is bij een groot deel van het volk. Als guerrillastrijder verdreef hij Amin uit het land. Ze vertelt wat ze persoonlijk heeft meegemaakt in die vreselijke oorlog, en ook dat haar broer bij een gevecht in de jungle is doodgeschoten en nooit meer terug gevonden. Florence adoreert haar inmiddels overleden vader, die schoolhoofd was van het schooltje in Matany. Ze heeft veel steun aan hem gehad in haar moeizame jeugd. Op zondag is er een

dienst in de kleine huisgemeente van Karamoja in de kamer van Florence. Het is een feest om samen te zijn. We ontmoeten in de weekeinden veel mensen die even langkomen om te begroeten. Ook de vriendin van Florence, Talamoi, komt langs en blijft een hele avond. De twee kennen elkaar al vele jaren en Talamoi vertelt pakkend mooie verhalen over Florence. Ze is heel dankbaar met alle hulp die ze altijd van Florence heeft gekregen. Ze werkt nu bij de onderwijsinspectie en helpt mee met het opzetten van de school. Agandi is een meisje van 16 jaar, die door Florence wordt opgevangen. We bezoeken haar op de kostschool en ze komt enthousiast

Mama Theresa

aanrennen met de armen omhoog. We praten samen een poosje en dan moet ze weer terug naar haar klas. Het valt haar niet mee om weer afscheid te nemen. Ook bezoeken we mama Theresa, zij helpt Florence rondom het project. mama kan niet lezen of schrijven, evenmin Engels praten. Ze is dolgelukkig om eindelijk *papa Henk* te ontmoeten. Mama is een lieve vrouw, die met gebaren duidelijk maakt dat ze ons in haar hart sluit. Dat doet ze door letterlijk

De chieft

haar handen op de borsten te leggen en die heen en weer te schudden. Van achter haar huisje pakt ze een geschenk dat ze ons aanbiedt. Het is een oud uit één stuk hout gesneden melkvat. Dan gaat mama spontaan bidden en zegenen. De laatste middag van onze aanwezigheid komt de lang verwachte regen. Blij lopen de mensen er doorheen op hun sandalen gemaakt van autobanden. Vrouwen

snellen naar hun akkertje. Kinderen lopen door de plassen. Alles en iedereen bloeit op. Maar of het genoeg is voor een oogst? Wij pakken onze koffers en vertrekken de volgende dag, nadat Henk eerst nog wordt ingewijd tot een echte Karamajong-oudste. Hij mag poseren zittend op een traditioneel krukje. Dan beginnen we aan onze eerste

van de twee dagreizen over dansende zandwegen. Onderweg weer genietend van het wisselende landschap met dezelfde mooie mensen die nooit vervelen. Chinezen werken hard aan het begaanbaar maken van de door hen aangelegde wegen, wat altijd is nagelaten door het westen die het predicaat meende te hebben op de ontwikkeling van Afrika. Het zal niet lang meer duren voordat zon en regen ook hier nieuwe potholes in het asfalt maken in een doorgaand proces van branden en spoelen. Zodat we ook daarover zullen dansen in een plezierige cadans van reizen van en naar Florence en haar vrienden. Wat houden we toch van Afrika en haar mensen.

Ineke en Wilma in Kenia

Ineke Prins en Wilma van der Vinne verblijven in november in Nairobi. Het doel is het voortzetten van de trainingen, zoals we die enige jaren geleden daar zijn begonnen. Ze krijgen specifieke opdrachten mee en tijdens hun verblijf in het gastenverblijf BTL/Wycliffe, is het politiek roerig in Nairobi. Ook de hevige regenval maakt de stad moeilijk begaanbaar. Dit heeft een verrassende ontwikkeling tot gevolg. Ze schrijven vanuit Kenia het volgende:

Bestuur Nairobi v.l.n.r. Austine, Lily en

Bij aankomst wacht het jonge, enthousiaste bestuur al op ons. Ze brengen ons in het holst van de nacht nog van het vliegveld naar ons gastenverblijf. Dat is een heerlijke oase vol van rust, net buiten de naar politiek ruikende broeierige stad. De KLM verbiedt haar crew zich nog buiten het hotel te begeven. Het Nederlandse ministerie van buitenlandse zaken waarschuwt voor de oplopende spanningen. De mensen van het BTL zijn enorm hartelijk

Rebecca, Lillian, Austine en Clinton

voor ons en onze kinderen. Lucy, de hoofdmedewerkster en schoonmaakster, wacht ons op en serveert ons nog

iets voor onze lege magen. Wij kletsen ondertussen bij met de drie jongelui en duiken dan ons bed in. Voor hen is het nog een moeizame reis door de stad voordat ze thuis zijn. De volgende ochtend zijn ze er alweer, en nemen ons mee naar een supermarkt. Daar halen we lekkere dingen voor de kinderen die we in hun huis gaan bezoeken. We ondervinden grote problemen vanwege de regenval en glibberen door de straten van een stad die zindert van angstige onrust. Tijdens onze rit vertellen de jongens dat het naar oorlog ruikt in het gehele land. Dinsdag 28 november wordt het een politiek spannende

Kinderen Nairobi

dag. De huidige president wordt beëdigd, maar er is vrees voor geweld van de kant van de oppositie. Terug in het gastenverblijf, heeft Lucy een heerlijke lunch voor ons klaar staan. Met elkaar maken we plannen voor de komende weken. Lucy klaagt dat er geen gasten durven te komen. Als wij ter sprake brengen hoe lastig het is dat onze kinderen dagelijks op en neer moeten reizen van kinderbuis naar gastenverblijf, stellen we voor om ze tijdelijk onder te brengen in het gastenverblijf. Lucy

Wilma, Nelson en Ineke

reageert enthousiast. Ze gaat het voorleggen aan de leiding van BTL. In het weekend bezoeken we de kinderen thuis. We kopen onderweg nog wat speelgoed. De kinderen zien dan al reikhalzend naar ons uit. Het weerzien is enthousiast: de digitaal beloofde knuffels, worden werkelijkheid. We hebben verschillende gesprekjes om even weer te wennen en ieder krijgt wel even aandacht. Op zondag willen we op tijd bij de kinderen zijn, maar komen moeizaam de straat uit. Die

wordt vernieuwd en door de vele regen is het veranderd in een immense modderpoel. De auto die ons haalt staat een eindje terug, en we banen ons een weg door de modder. Tot overmaat van ramp blijkt er een marathon in de stad te zijn die het centrum blokkeert. We staan hopeloos vast in het verkeer en worden de verkeerde kant op gestuurd. Eenmaal buiten de stad, zet Ineke haar navigatie aan waarmee ze ons naar het kindershuis loodst.

De kinderen moesten erg lang wachten maar nu spat het enthousiasme eraf. Spontaan komen de liedjes op gang en begint vanzelf een zondagse huissamenkomst. De jongeren leiden het zelf en de vonken spatten eraf! Het avondmaal wordt gevierd met harde koekjes en rode ranja, maar het gedenken is dezelfde als overal. Na de dienst verkleden de jongens zich, en rennen met een nieuwe bal naar het dichtstbijzijnde zanderige voetbalveldje. De pret is groot, ook nu het veldje meer modder is dan zand. Nu de jongens zich verliezen in het voetbal, kletsen wij bij met de meisjes. Op de

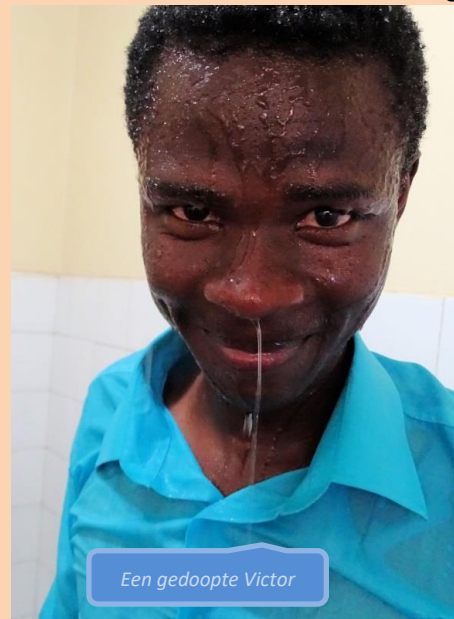
binnenplaats van het mooie kindershuis, wordt tussen de waslijnen een groepsfoto gemaakt. Die maandagmorgen blijkt de leiding van BTL het een goed idee te vinden om de kinderen onderdak te geven, dan hoeven ze niet door de onveilige stad. Dat doen ze voor een schappelijk prijsje. Uiteindelijk blijven ze vanaf dat moment de gehele tijd dat we daar zijn in het gasthuis. Zo wordt het één grote familie die een heel gezellige vakantie week heeft. Dagelijks onderwijzen we ze een aantal Bijbelse

principes. Daar smullen ze van de nieuwe dingen die ze te horen krijgen. Barsten zelf ook van de vragen. Verlegenheid hebben ze allang achter zich gelaten. Allerlei onderwerpen uit het leven worden gelinkt aan de Bijbelse visie. Hoe ze kunnen omgaan met de politieke strijd die er momenteel in het land heerst. Een nieuwe

kijk op de dingen waarbij we niet schromen om de zwakheden in de kerkelijke systemen en het denken van het Christendom te tonen. Steeds meer wordt helder waar de kerk van alle eeuwen is afgeweken van Bijbelse principes, en hoe zij daarentegen

zelf kerk kunnen zijn: gewoon in hun eigen huis een voorbeeld zijn voor hun omgeving. Waarbij ze zich inzetten voor elkaar en voor de armen om hen heen en waar een streven naar macht wordt gewantrouwd.

Heldere principes zoals we die tegenkomen in een bruisend Christendom ontdaan van allerlei traditie. Elke maaltijd eten we samen buiten in het gras en tussendoor spelen we leuke ontspannen spelletjes met elkaar. Er is ruimte voor persoonlijke gesprekken. Ook

met de uitgevlogen jongeren die daar steeds weer terugkomen zodra we er zijn. We krijgen plotseling bezoek uit Nederland van Jennifer Verbeek. Ze komt een zondag meekijken naar het werk onder de kinderen. Ze is hiervan onder de indruk en schrijft:

Ik ben bij een soort weeshuis geweest. Het is alleen een ander soort weeshuis dan een normaal weeshuis. Dit is een project van mensen uit Nederland, waar mijn moeder bekend mee is; zij sponsort hen vanuit Nederland. Het weeshuis is eigenlijk een grote familie. Het voelde ook echt als een grote familie in plaats van een weeshuis. Er wordt zo nauw met ze samengewerkt. Ze worden ondersteund tot ze zichzelf kunnen onderhouden en ze worden ondersteund in alles. Dus niet alleen eten en onderdak maar ook educatie etc. Ik ben er een dagje geweest en heb met veel van de mensen die er wonen gepraat. Ik vind het zo tof om te zien wat ze doen voor de wezen in dit huis. Het is zo'n goed georganiseerd gebeuren. Heel goed werk leveren ze en de wezen in het huis zijn heel erg dankbaar en heel gelukkig. Dus

Black Piet deelt uit

Victor, Henk en Austine

het was een hele ervaring om te mogen zien wat mijn moeder nou eigenlijk sponsort hier in Afrika!

Wij vertrekken 10 december en 12 december is er opnieuw een spannende dag in Kenia. De oppositieleider wil zich laten beëdigden als president. Iedereen leeft in angst voor deze dag. En de verstandigen blijven dan in huis, zo ook onze jongeren. Austin, van het bestuur zegt tegen ons: we zijn dankbaar dat jullie komen terwijl iedereen in deze tijd van politieke onrust hier wegblijft.

Acties

Het hele jaar door voeren we actie voor onze kinderen. In het voorjaar zoeken we sponsors voor de *Afrikaloop*, houden we een *deurcollecte* in Hoogeveen, en *verkopen* we chocola. Ook hebben we een *wandelevenement* van één dag in en om Hoogeveen: *de Hoogeveense Keientocht*. Na de vakantieperiode hebben we de *Afrikaloop*: een *wandelevenement* van zeven dagen. In dezelfde periode, als aanloop naar sinterklaas, *verkopen* we *pepernoten*. Ten slotte nog een *zaalvoetbaltoernooi* in november. We zijn blij met de *donateurs* die ons ook na de bankencrisis trouw gebleven zijn. Alle kosten die we

maken worden gesponsord, zodat elke euro volledig naar Afrika gaat. Alle vrijwilligers betalen *zelf* hun reis naar Afrika, waar we om de beurt naartoe gaan. We bruisen al

Janet maakt een selfie

vele jaren van energie, en hebben *met uw hulp* drie projecten in Afrika opgezet, waarvan er inmiddels één zelfstandig draait. We zien zelf de prachtige resultaten van het werk, en onze motor is *dankbaarheid*: aan Hem die Zichzelf gaf voor u en ons, die ons ooit *een visioen* gaf

Austine en Ineke

en die nu al sinds 1994 met ons ontwikkelt. Op de achterzijde van de *begeleidende brief*, ziet u een verantwoording van onze gelden met toelichting.